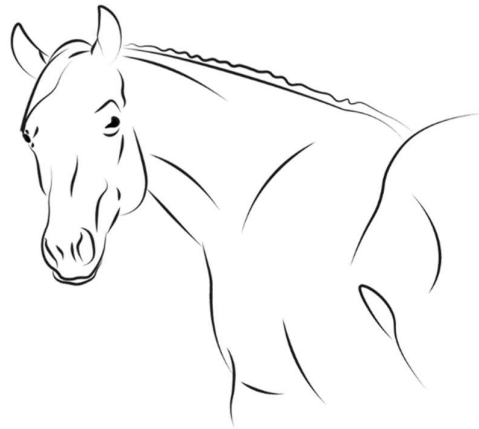

Raoul redt Sascha

NOOR ISOLDE GAUSTAD

Raoul redt Sacha

Geschreven door

Noor Isolde Gaustad

Vader krijgt pijn

Vader stapt uit de auto en loopt naar de deur. Hij pakt de sleutel uit zijn rugzak en doet de deur open.

“Hai, Casper!”

“Hai Lindy!”

“Hai, papa!” zegt Jeroen.

“Hoe gaat het hier?” vraagt vader.

Vader stapt naar binnen. Plotseling komt Raoul aanrijden en botst tegen zijn vader aan.

Vader gilt: “Auw!”

“Casper, wat is er gebeurd? Kom even rustig zitten,” zegt moeder.

Ze gaat zelf naast hem zitten.

“Mijn teen doet zo'n pijn,” zegt vader. “Raoul kwam aansjezen en duwde met zijn voorwiel tegen mijn teen aan.”

“Oei, oei, oei,” zegt Jeroen.

“Sorry, pa! Dat ging per ongeluk. Ik stuurde de verkeerde kant op,” zegt Raoul.

Raoul zit in een elektrische rolstoel. Hij heeft CP, Cerebrale Parese. Cerebrale Parese is dat er iets stuk is in de hersenen. Hierdoor kan Raoul niet lopen. Hij kan zijn benen niet bewegen. De spieren kunnen niet zo goed werken. Daarom zit hij in een elektrische rolstoel.

“Geeft niet, jochie. Dat kan gebeuren!” zegt vader.

“Je moet in ieder geval goed uitrusten, Casper! Toch Raoul en Jeroen?” zegt moeder.

“Ja zeker!” zeggen Raoul en Jeroen in koor.

Vader gaat op de bank liggen.

“Ik weet iets voor papa,” zegt Jeroen.

“Vertel op!” zegt moeder.

“Jullie moeten goed naar mij luisteren,” zegt Jeroen.

“Vertel op nou!” zegt moeder. “Ik wacht al een tijdje.”

“Raoul, wij moeten Roosje vragen voor een muziekboek. Ik speel

wat voor papa. Daar knapt papa vast van op. Ik heb een keyboard in mijn slaapkamer staan.”

“Super goed idee!” zeggen moeder en Raoul. “Ik bel Roosje meteen op,” zegt Raoul.

“Gaat het weer een beetje, papa?” vraagt Jeroen.

“Nee, mijn teen is rood. Knalrood,” zegt vader kreunend.

“Mama, pak jij de telefoon voor mij?” vraagt Raoul.

“Natuurlijk,” zegt moeder. Moeder staat op en loopt naar de kast. Ze pakt de telefoon van de kast en loopt terug de kamer in.

“Alsjeblieft, Raoul,” zegt moeder.

“Dankjewel, mama.”

Moeder legt de telefoon op het blad van Raoul en toetst het nummer van Roosje in.

De telefoon gaat drie keer over, dan neemt Roosje op.

“Hallo, Roosje, met Raoul.”

“Oh, hallo, Raoul! Hoe gaat het met je?”

“Goed hoor. Mijn vader heeft pijn. Ik stootte hem aan met mijn rolstoel,” zegt Raoul.

“Wat heftig!” zegt Roosje.

“Jeroen heeft een keyboard in zijn kamer staan. Heb jij een muziekboek thuis liggen?”

Roosje vraagt: “Waarvoor heb je het muziekboek nodig?”

“Nou, zodat Jeroen een liedje kan spelen op zijn keyboard, zodat vader een beetje kan opknappen.”

“Oh, daarom heb je het muziekboek nodig,” zegt Roosje. “Mag ik ook meeluisteren?” vraagt ze.

“Moet ik aan mijn broer vragen. Ja, even een momentje.”

Jeroen zit achter zijn keyboard. Raoul komt naar hem toe en stoot zijn broer aan met zijn arm.

“Jeroen,” zegt Raoul.

Jeroen stopt even met spelen en draait zich om naar Raoul.

“Mag Roosje ook meeluisteren?” vraagt Raoul.

“Ja hoor!” zegt Jeroen.

“Ben je er nog, Roosje?” vraagt Raoul.

“Ja hoor,” zegt Roosje.

“Je mag meeluisteren!”

“Wat goed van je! Ik kom er meteen aan.”

Jeroen rijdt zijn keyboard naar de woonkamer.
“Ik hoor de deurbel. Dat zal Roosje zijn,” zegt Raoul. Moeder loopt naar de deur toe en doet open.
“Hey, Roosje, kom maar verder.”
Roosje haalt uit haar tas het muziekboek tevoorschijn.
“Alsjeblieft, Jeroen!”
Roosje legt het neer voor Jeroen. Ze gaat zitten naast Raoul.

Vader ligt op de bank. Moeder zit erbij. Jeroen slaat het muziekboek open en bladert erin. Dan zet hij meteen in. Zijn vingers glijden roetsjend over de toetsen heen. Tijdens het spelen, vraagt hij: “Gaat het al iets beter, papa?”
“Ja, ietsje beter.”
“Mooi zo,” zegt moeder.
“Heel mooi, Jeroen! Knap ook,” zegt Roosje.
“Ik vind het heel fijn. Ik ben er helemaal stil van, Jeroen,” zegt Raoul.
“Dank je,” zegt Jeroen met een zucht.

Raoul voelt zich schuldig

Na het spelen zegt Raoul tegen Jeroen: "Ik ga even naar de gang om rustig te worden."

Raoul voelt zich schuldig en hartstikke boos. Hij rijdt naar de gang om rustig te worden.

'Hij reed tegen zijn vader aan,' zit alsmaar in zijn gedachten.

Roosje staat op en loopt naar Raoul.

"Hé Raoul, gaat het wel een beetje?" vraagt Roosje. "Nee," zegt Raoul.

"Zullen we even bijkomen, buiten?" vraagt Roosje. "Heel graag!" zegt Raoul paniekerig.

Raoul rijdt met Roosje de voordeur uit. Moeder staat op.

"Wat gaan jullie doen?" vraagt ze.

"Even een frisse neus halen," zegt Raoul. "Ik zat net in een zware dip."

"Ik snap dat je je schuldig voelt. Het was een ongeluk. Ik denk dat je het niet expres deed. Het is helemaal goed dat jullie even eruit gaan voor de schrik," zegt moeder.

Roosje doet de voordeur achter zich dicht. "Waar gaan we heen, Roosje?"

"Naar het park. Vind je dat goed?"

"Helemaal prima," zegt Raoul.

Raoul rijdt een stoepje op. Roosje ziet daar in de verte een bankje.

"Zullen we daar gaan zitten, Raoul?" vraagt Roosje. "Goed idee."

Raoul stuurt de elektrische rolstoel de rechterkant op. Roosje gaat zitten.

"Hè hè, even uitwaaien," zegt ze.

Raoul gaat naast Roosje staan. "Poeh," zegt hij.

"Vertel eens, waarom ben je zomaar op de gang gaan staan?"

vraagt Roosje.

“Omdat ik heel even alleen wilde zijn. Ik voelde me heel schuldig tegenover pap.”

“Wat is er gebeurd, Raoul?” vraagt Roosje.

“Nou, ik stootte tegen papa aan met mijn wiel. Daar ben ik van geschrokken.”

“Oei, dat snap ik wel,” zegt Roosje. “Wil je er nog meer over kwijt?”

“Nee.”

“Dan is dat goed,” zegt Roosje.

Roosje staat op. Raoul rijdt achter haar aan.

“Zullen we bij het restaurant De Visser gaan zitten?” vraagt ze, terwijl ze loopt.

“Is goed,” zegt Raoul.

Bij de deur vraagt Roosje: “Waar zullen we gaan zitten, Raoul? Zullen we bij het raam zitten?” vraagt ze.

“Ja, helemaal goed, Roosje,” antwoordt Raoul.

Ze zitten aan een tafel met een rood kleed. Raoul kijkt uit het raam en ziet een hele rij auto's voorbij rijden.

“Wat wil je drinken, Raoul?” vraagt Roosje.

“Sinaasappelsap,” zegt Raoul.

Een meisje komt aanlopen; de serveerster. “Kan ik je helpen?” vraagt ze.

“Ja,” zegt Roosje. “Twee sinaasappelsap alsjeblieft.”

“Komt eraan,” zegt de serveerster.

“Mevrouw mag ik iets vragen?” zegt Raoul.

“Ja natuurlijk,” zegt de serveerster gelijk.

“Kunt u ook mijn blauwe beker vullen met sinaasappelsap? Daar zit al een rietje bij. Dan hoeft u alleen maar mijn beker te vullen.”

Roosje staat op van haar stoel en pakt de beker van de standaard van de elektrische rolstoel. Dan geeft Roosje het aan de serveerster.

“Waar zullen we het over hebben?” vraagt Raoul. “Terwijl mijn beker wordt gevuld?”

“Ik zit op dansles,” zegt Roosje.

“Waar dan?” vraagt Raoul.

“Op De Rivier, waar ook onze school zit.”

“Wat leuk!” zegt Raoul. “Wat doe je, Roosje, voor dans?”

“Hip Hop.”

“Wat leuk. Mag ik een keer kijken naar je, als je een voorstelling hebt?”

“Ja hoor!” zegt Roosje.

De serveerster komt bij hen staan.

“Alsjeblieft!” Ze zet de beker terug op de standaard van Raoul. De serveerster zet ook het glas neer voor Roosje.

“Bedankt,” zegt Raoul.

De serveerster loopt weer terug naar de bar. Raoul pakt zijn rietje vast aan zijn lippen en neemt een slok.

“Lekker!” zegt hij.

Roosje pakt haar glas en drinkt het in één keer leeg.

“Zo hé!” zegt Raoul. “Dat heb je snel gedaan!”

“Ik had mega dorst,” zegt Roosje.

“Zal ik de rekening vragen?” vraagt Raoul.

“Dat is helemaal goed.”

“Kijk, de serveerster loopt net langs,” ziet Roosje.

“Wilt u komen?” vraagt Raoul.

“Ja, zeg het eens,” zegt de serveerster.

“Mag ik de rekening van u hebben? Wij willen betalen.”

“Ik pak die voor jou.”

“Dank je,” zegt Raoul.

Als Raoul klaar is met afrekenen, gaan ze naar huis. Raoul rijdt achteruit.

“Er zijn veel stoelen in de weg, dus kun je een paar stoelen weghalen?” vraagt Raoul.

“Natuurlijk,” zegt Roosje. Ze schuift die stoelen aan de kant, zodat Raoul er wél door kan. En terwijl Roosje een stoel wegduwt, probeert Raoul nog een stukje achteruit te gaan.

“Kun je er nu wel door?”

“Ja, stuk makkelijker!”

“Raoul, ik ga naar huis,” zegt Roosje als ze weer bij Raoul thuis zijn.

“Ik wil dat niet, Roosje. Wil je alsjeblieft bij me blijven?”

“Nee, ik kan niet. Mijn moeder wordt bezorgd.”

“Oké,” antwoordt Raoul.

Raoul laat Roosje uit.

“Doei, Roosje, tot zaterdag!”

“Tot zaterdag, Raoul!”

Raoul rijdt terug naar de woonkamer.

“Hoi mama en papa. Ik wil iets tegen jullie zeggen.”

Raoul voelt zich somber.

“Wat is er Raoul?” Papa staat op en slaat zijn armen om Raoul heen.

“Ik ben zo verdrietig wat ik bij jou gedaan heb. Echt sorry daarvoor, papa.”

“Maakt niet uit, jochie. Ik ben het al vergeten,” zegt papa.

“Ik ben blij dat we met elkaar een gezin zijn.” Raoul slaakt een diepe zucht.

“Zullen we elkaar omhelzen, om Raoul heen?” stelt moeder voor.

“Morgen is weer een nieuwe dag, Raoul!” zegt moeder.

3

Sacha wordt gered

De volgende dag is het zaterdagochtend.

“Goeiemorgen, Jeroen!” zegt Raoul blij.

“Vandaag ga ik naar Sascha toe. Ik verheug me erop!”

“Goed zo!” zegt Jeroen glimlachend.

Sascha is een Haflinger. Ze heeft een donkerbruine vacht.

Als Sascha op en neer beweegt, dan springt haar staart mee op het ritme. Raoul gaat elke week naar de manege toe om Sascha te zien.

Een uur later rijdt Raoul de manege op. Hij ziet Sascha in de verte. Raoul rijdt op haar af.

“Oh nee! Help, help, help!” gilt Raoul.

Sascha rent met snelle stappen de weg op. Ze botst bijna tegen een auto. Raouls hart klopt met een snelheid.

“Ik wil dat Sascha niet doodgaat!”

Hij sjeest met een knallende snelheid naar Sascha toe. Zijn hoofd zweet helemaal. Hij mindert vaart om dichterbij te komen.

“Hai schat, ik ben er. Maak je niet druk. Ik help je. Rustig maar, je baas is er,” zegt Raoul met een rustige stem.

Sascha wordt wat rustiger, zodat Raoul rustig haar halster kan pakken. Hij maakt het halster vast aan zijn stoel. Raoul rijdt voorzichtig met Sascha terug naar de stal.

“Rustig blijven,” fluistert Raoul in Sascha's oor, terwijl hij doorrijdt.

Als ze bij de stal aankomen, zegt Raoul tegen Sascha: “Ik maak je halster voorzichtig los van mijn stoelleuning, oké? Is er nog iets, Sascha, waar ik je mee kan helpen?” vraagt Raoul.

Sascha knikt van ‘Ja’.

“Wat is er dan? Zal ik Karina roepen voor je, Sascha?”

Sascha knikt van ‘Ja’.

Raoul haalt Karina op. Karina geeft les in de bak.

“Wat stom van me,” denkt Raoul opeens. “Karina weet helemaal niet dat ik Sascha heb gered.”

Karina loopt naar Raoul toe.

“Hoi, Raoul, wat is er aan de hand?” vraagt Karina. “Ik zie aan je gezicht dat er iets is.”

“Klopt, kom snel naar de stal, Karina!” zegt Raoul.

“Ik kom hoor,” zegt Karina. “Even de laatste dingen opruimen.”

“Schiet een beetje op. Sascha heeft je nodig!”

Ze komen bij de stal aan.

“Ik wil je wat vertellen. Sascha is weggelopen.”

“Hoe dan?” vraagt Karina aan Raoul.

“Nou, ik hoorde Sascha heel hard hinniken en toen rende ze weg uit de wei. Ik denk dat het hek openstond.”

“Oh jee! Ik denk het ook,” zegt Karina geschrokken. “Ik denk dat de eigenaar het was die het hek open liet staan.”

“Ik deed het halster vast aan mijn stoelleuning en trok Sascha mee, terug naar de stal,” vertelt Raoul.

“Wat goed van je!” zegt Karina. “Ik ben onder de indruk hoe je dat zomaar voor elkaar hebt gekregen!”

Het is middag. Raoul rijdt de woonkamer binnen.

“Hoi mama! Ik heb zoiets spannends beleefd!” zegt Raoul.

“Wat dan?” vraagt Jeroen nieuwsgierig.

“Nou luister. Sascha rende met snelle stappen de weg op.”

“Dat meen je niet!” zegt moeder bezorgd.

“Já!” zegt Raoul.

“Wat deed je dan?” vraagt Jeroen.

“Ik reed er achteraan. Ik bond haar halster aan mijn stoel vast en ik nam haar mee terug naar de stal.”

“Hoe gaat het nu met jou dan, Raoul?” vraagt moeder.

“Goed hoor. Alleen was ik wel erg geschrokken.”

“Dat snap ik wel,” zegt Jeroen. “Hoe heeft dat kunnen gebeuren?”

“De eigenaar had het hek open laten staan. Toen rende Sascha de weg op.”

“Hoe ging dat?” vraagt Jeroen.

“Dat weet ik niet precies, maar ik hielp Sascha tot rust te komen.”

“Wat goed van je!” zegt Jeroen.

4

Dood

Het is zaterdagmorgen.

“Waar is Roosje?” vraagt Raoul.

“Die is op de gang. Roosje is aan het wachten op jou,” zegt Jeroen.

“Ik ga naar haar toe.”

Raoul rijdt de gang op. Hij ziet Roosje zitten op de grond.

“Hey, wat is er?” vraagt hij.

“Nou,” snikt Roosje. “Mijn oma is er niet meer. Wil je een zakdoekje voor me halen uit de keuken?” vraagt Roosje.

Raoul rijdt terug naar binnen.

“Jeroen, er is een noodgeval. Roosje heeft een zakdoek nodig.”

“Waarom dan?” vraagt Jeroen.

“Dat vertel ik je later pas.”

Jeroen duwt het zakdoekje in de hand van Raoul.

“Dank je!”

“Graag gedaan,” zegt Jeroen.

Raoul rijdt met het zakdoekje terug de gang op.

“Hier, lieve Roosje, een zakdoekje voor je,” zegt Raoul met een zachte stem.

“Hartstikke bedankt,” zegt Roosje met een bezorgde blik op haar gezicht. Ze staart naar de grond.

“Wil je nog hier blijven met mij of wil je in de woonkamer je verhaal kwijt?”

“Ik wil in de woonkamer mijn verhaal vertellen,” zegt Roosje.

“Goed, kom!” zegt Raoul.

Roosje staat op van de grond en loopt achter Raoul aan.

“Wil je me dan helpen als het niet lukt?” vraagt Roosje terwijl ze doorloopt.

“Natuurlijk!” zegt Raoul.

Raoul voelt zich meegenomen door het verhaal van Roosje. Hij voelt verdriet opkomen als Roosje dit vertelt. Roosje zit op het

puntje van haar stoel.

“Mijn oma is overleden,” snikt Roosje zacht.

Raoul schuift zijn stoel een beetje naar voren om Roosjes arm te pakken.

“Ik snap wel waarom je zo'n verdriet hebt over je oma. Ik weet niet hoe ik je kan helpen. Ik zou dat heel graag willen, maar ik weet niet hoe. Wat goed dat je het aan mij hebt verteld,” zegt Raoul.

“Dank je voor het luisteren,” zegt Roosje met een rustige stem.

Roosje haalt opgelucht adem. “Dat is eruit!”

Raoul laat Roosjes arm los.

“Lieve Roosje, het raakt me heel erg wat je verteld hebt aan me.

Wat doe je met jezelf?” vraagt Raoul.

“Ik vind het heel verdrietig voor mijn oma,” zegt Roosje.

“Lieve Roosje, ik ga even naar de keuken.”

“Wat ga je daar halen?”

“Koekjes! Is dat goed?”

Roosje haalt een zakdoekje uit haar broekzak en snuit haar neus.

“Ik ga mee naar de keuken.”

Roosje staat op van haar stoel. Ze pakt de deurknop van de keukendeur vast en maakt hem zachtjes open.

Raoul rijdt naar binnen om de chocoladekoekjes te pakken.

Roosje vraagt: “Gaat het goed, daarzo?”

“Nee,” zegt Raoul. “Kun je mij helpen?” vraagt hij.

“Natuurlijk!” zegt Roosje.

Raoul probeert zijn arm uit te strekken, maar het lukt niet. Een glas van moeder valt bijna naar beneden. Roosje kan er net niet bij. Ze pakt een blauwe kruk met sterren, zodat ze er wèl bij kan.

Die zet ze tegen het kastje aan, zodat ze bij de chocoladekoekjes kan.

Raoul staat er versteld van en zegt: “Zet hem op, Roosje!”

“Dat doe ik ook,” zegt Roosje. Roosje kan er nu wel bij en ze pakt met haar rechterhand de chocoladekoekjes uit het kastje.

Raoul rijdt uit de keuken. Roosje houdt de deur open van de keuken.

“Waar gaan we nu heen, Raoul?” vraagt ze.

“Zullen we weer teruggaan naar de woonkamer?”

“Prima,” zegt Roosje.

Roosje gaat zitten en Raoul gaat naast haar staan. Ze pakt de chocoladekoekjes en maakt het zakje open.

“Kijk eens! Wil je ook, lieve Raoul?”

“Lekker!”

Dan pakt Raoul Roosjes arm weer vast.

“Zullen we samen naar de begrafenis van je oma gaan?” vraagt hij lief.

“Ja, dat wil ik heel graag,” zegt Roosje blij.

De begrafenis

Het is maandagochtend. Raoul hoort voetstappen op de gang.

De deur van zijn kamer gaat open.

“Goeiemorgen!” zegt vader.

“Goeiemorgen,” zegt Raoul terug.

“Zal ik je aankleden?”

“Ja.”

Vader pakt een washandje uit de badkamer.

“Wat ga je vandaag doen?” vraagt hij.

“Ik ga Roosje ondersteunen.”

“Oh, waarom dan?”

“Roosjes oma is overleden.”

“Vervelend voor Roosje,” zegt vader.

“Roosje moet ondersteund worden, pap.”

“Waarom is Roosjes oma overleden?”

“Omdat Roosjes oma kanker had.”

“Wat jammer voor Roosje.”

Vader gaat over Raouls gezicht met een washandje.

“Gaat het weer een beetje beter met je teen?” vraagt Raoul.

“Ja, veel beter,” zegt papa.

Vader gaat met het washandje naar Raouls oksels.

“Doe jij mijn arm omhoog? Ik kan mijn arm niet omhoog doen,” zegt Raoul.

“Ik help je,” zegt vader.

“Ben je er klaar voor, Roosje?” vraagt Raoul.

Het is twaalf uur in de middag. Eindelijk is het zover. Ze zijn bij de begrafenis aangekomen.

“Raoul?”

“Ja, Roosje?”

“Ik vind het best spannend.”

“Ik ben bij je,” zegt Raoul met een kalmerende stem.

“Super fijn,” zegt Roosje.

Ze gaan het plein op van de begraafplaats.

“Ik blijf de hele tijd bij je, lieve Roosje,” zegt Raoul met een rustige stem.

Roosje loopt voorzichtig achter de kist aan, samen met Raoul. Ze gaan langzamer lopen, om de kist heen. Ze zijn aangekomen bij de plek waar oma begraven wordt. Terwijl ze stilstaan, kijkt Roosje naar de bloemen: madeliefjes. Ze hoort de zachte stem van de begrafenisondernemer. Ze loopt ietsje dichterbij de kist, zodat ze haar hand op de kist kan leggen.

De kist is bruin. Roosje plukt een paar madeliefjes en legt ze aan iedere zijkant op de kist. Ze hoort de begrafenisondernemer iets zeggen over haar oma. Raoul komt ietsje dichterbij staan, zodat hij Roosjes hand kan beetpakken.

De tranen lopen over haar wangen. Nu loopt de begrafenisondernemer naar Roosje toe. Hij fluistert iets in Roosjes oor.

Roosje loopt mee naar de kist om op de knop te drukken. Het is een blauwe, glimmende knop. Roosjes hand trilt een beetje en gaat voorzichtig over de knop heen.

Dan telt ze tot drie en dan zakt de kist zachtjes naar beneden. Roosjes moeder, Lisa, komt naar Roosje toe, gevolgd door Mats, haar vader.

Haar vader legt zijn hand op Roosjes schouder en Lisa zingt een liedje voor haar moeder.

Roosjes vader strekt zijn armen uit en moeder stopt met neuriën.

“Ik snap dat Roosje zo verdrietig is,” zegt de moeder van Roosje.

“Ik ook,” zegt haar vader.

Haar moeder legt pioenrozen op de kist.

“Kijk eens, Roosje, wat je moeder heeft neergelegd?” zegt haar vader met een zachte stem.

Roosje loopt naar voren en kijkt naar beneden.

“Wat zijn dat, pioenrozen?” vraagt Roosje aan haar moeder. “Dat zijn hele grote bloemen. Wauw! Super mooi!”

“Ik heb ook nog iets voor Roosje,” zegt Raoul.

“Het ligt bij mij thuis. Ik kom het morgen langsbrengen.”

De begrafenisondernemer komt naar Roosje toegelopen. “Wil je nog iets kwijt?”

“Natuurlijk,” zegt Roosje met een piepende stem.

“Ga maar naar voren.”

Roosje pakt een steen en geeft daar een kusje op. Dan legt ze het terug op het graf. “Doei, lieve oma. Ik hoop dat je het in de hemel goed hebt.”

“Goed gedaan hoor, Roosje,” zegt Jasper, de begrafenisondernemer. “Dankjewel voor je aandacht. Je kan weer terug naar je familie.”

De Prijsuitreiking

Het is dinsdagmorgen. Raoul ligt in zijn warme bed. Hij hoort gestommel op de trap.

“Wat is dat?” denkt hij.

De deur van Raouls kamer gaat open. Vader komt binnen.

“Goeiemorgen Raoul! Heb je lekker geslapen na een onrustige dag gisteren?”

“Nee, ik heb niet zo goed geslapen, want er ging iets teveel door mijn hoofd,” zegt Raoul met slome stem.

Een mobiel gaat over.

“Pap, pak mijn mobiel even. Iemand belt me,” zegt Raoul.

Vader legt zijn washandje even weg en pakt Raouls mobiel.

“Hoi, met Karina.”

“Hoi! Hoe gaat het Karina?”

“Goed! Met jou ook? Ik vind je echt heel knap hoe je Sascha hebt gered. Bedankt daarvoor! En daarom heb ik een verrassing voor je in petto. Kom je vandaag nog naar me toe?”

“Ja!” zegt Raoul.

“Hoe laat kom je?” vraagt Karina.

“Dat weet ik niet,” zegt Raoul. “Dat moet ik even navragen bij mijn vader. Even een momentje hoor.”

“Pap!”

“Ja, Raoul.”

“Karina heeft een verrassing voor me. Hoe laat kan ik naar de manege?”

“Ik denk drie uur. Is dat prima voor je, Raoul?” vraagt vader.

“Helemaal prima! Willen jullie ook komen?”

“Zeker weten!” zegt vader met een blijde stem.

“Karina!”

“Ja, Raoul.”

“Ik kan in principe om drie uur.”

“Super fijn, Raoul, mijn Sascha redder! Ik zie je dan om drie uur. Tot dan!”

Het is drie uur in de middag. Raoul is zenuwachtig wat Karina voor hem heeft. Hij rijdt de stoep af naar de manege. Waar kan Karina zijn?

In de verte ziet hij een vrouw. Dat moet Karina zijn, denkt hij. Ja hoor! Dat is ze.

“Hey, Raoul!” zegt Karina.

“Hallo Karina!” zegt Raoul.

“Waar is je familie?” vraagt Karina.

“Die komen eraan, met mijn vriendin.”

“Wacht jij ze op? Ik zie je bij de kantine.”

Raoul kijkt intussen rond of hij Roosje ziet. Hij rijdt een stukje verder. Hij hoort Sascha hinniken. Hij ruikt het verse gras. Hij voelt opwinding in zijn lijf. ‘Wat zou de verrassing zijn?’ denkt hij.

Daar ziet hij zijn familie aankomen. Met Roosje.

Raoul racet er naartoe.

“Hai Roosje! Fijn dat je er bent!” zegt Raoul.

“Fijn dat jullie er zijn,” zegt Raoul tegen zijn broer en tegen zijn ouders. “Komen jullie mee naar de kantine? Karina wacht op ons.”

Raoul kijkt zijn ogen uit. “Is dit allemaal voor mij?”

“Ja!” zegt Roosje. “Dit is allemaal voor jou.”

“Wat veel mensen!” zegt Raoul.

Hij moet zich ertussen wurmen. Tussen de mensen door.

Karina komt naar voren. Ze pakt de zilveren microfoon vast en zegt: “Welkom allemaal!”

Ze kijkt de hele kantine rond.

“Wauw!” zegt ze met een warme, rustige stem.

“Kom maar naar voren, mijn dappere jongen!”

Raoul rijdt naar voren, tussen de mensen door.

Er zitten bekenden bij, ziet hij. Jemig! Hij ziet leraren zitten. Hij ziet de burgemeester zitten. Hij ziet Roosje zitten. Ze kijkt naar hem.

Karina zegt: “Raoul, kom naast mij!”

Raoul gaat naast Karina staan.

“Wat heb je ongelooflijk goed Sascha geholpen. Iedereen is onder de

indruk van jou. Ik ook. Mag ik een groot applaus voor deze dappere, Raoul?"

Iedereen geeft een luid applaus.

"En nu, mag ik jullie aandacht weer?" Iedereen wordt muisstil.

"Burgemeester, komt u naar voren?" zegt Karina.

De burgemeester stapt naar Raoul. Hij heeft een tasje bij zich. En daaruit haalt hij een blauw doosje tevoorschijn met sterren. Hij maakt het doosje open en haalt eruit een lintje met daarop een paardenhoofd.

"Wauw! Is dat echt voor mij?" zegt Raoul tegen de burgemeester.

"Ja, dat is echt voor jou," zegt de burgemeester met een lieve stem.

De burgemeester geeft Raoul een box. Hij doet het lintje om Raouls stoel. Dan loopt de burgemeester naar zijn plek terug.

Dan pakt Karina de microfoon weer en zegt: "Ik wil nu mijn verrassing geven. Wie kan het even overnemen van mij?"

Dan steekt achterin de zaal juf Lisa haar hand op. "Ik neem het wel even over," zegt ze.

De juffrouw staat op van haar stoel en loopt naar de microfoon.

Dan loopt Karina even de zaal uit en pakt uit haar tas een klein, glimmend doosje. Ze loopt met hele grote stappen weer terug naar de zaal. Daardoor zwiepen haar losse haren heen en weer.

Dan zegt Lisa door de microfoon: "Wat heb je daar in petto, Karina?"

"Kan Raoul naar mij toekomen, Lisa?" vraagt Karina.

"Natuurlijk!" zegt Lisa.

"Je mag naar Karina toekomen. Karina heeft een verrassing voor je. Daarom moet je weer naar het podium toe."

"Ik heb een cadeau voor je, mijn dappere Raoul."

"Ik durf niet," zegt Raoul met een trillende stem. "Lieve Roosje, wil je me helpen?"

Roosje komt met een glimlach naar Raoul toe.

"Zo'n vriendin moet je hebben!" zegt juffrouw Lisa.

"Adem halen, Raoul. Het komt zeker goed!" zegt Roosje.

Raoul gaat het podium op, samen met Roosje.

“Ik heb een cadeau voor je,” zegt Karina.

Karina maakt het doosje open. Ze haalt een mooie, glimmende ketting tevoorschijn, met rode stenen eraan.

“Zal ik de ketting om je nek doen, Raoul?” vraagt Karina.

“Ja! Hartstikke mooi, Karina. Dankjewel!”

Raoul voelt de spanning wegtrekken. Karina legt haar hand op Raouls hand en zegt: “Hartstikke bedankt dat je Sascha hebt kunnen redden van de weg. Daarom krijg je van mij een zoen.”

Het publiek kijkt naar Raoul en zegt: “Wauw!” tegelijk.

Lisa zegt door de microfoon: “En nu zijn we op het einde gekomen van deze uitreiking.”

Vader staat op en loopt naar Raoul. “Jeetje!” zegt hij. “Wat een ster ben je toch, dat je Sascha hebt gered. Zie je dat zelf ook niet? Kom je mee, Raoul?”

“Ik blijf nog even,” zegt Raoul. “Met Roosje.”

“Oké! Komen jullie samen naar huis?” vraagt vader.

“Zeker! Toch Roosje?”

“Oké! Tot zo,” zegt vader met opgestoken hand.

Iedereen loopt naar buiten.

“Kom, Roosje! Wil je bij Sascha kijken?”

“Heel graag,” zegt Roosje.

Ze komen bij een dichte deur.

“Roosje, doe jij de deur open?”

De deur van de stal piept heel erg. Ze komen bij een donkere ingang.

“Wat is het hier schemerig,” zegt Roosje. “Waar is Sascha, Raoul?” vraagt ze.

“Sascha is rechts in de box.”

Ze gaan in de richting van het gehinnik.

“Hoe heb je Sascha gered dan, Raoul?” vraagt Roosje.

“Nou, ik hoorde Sascha. Ik dacht: ‘Oh nee! Wat is er gaande?’

Toen zag ik Sascha op en neer gaan. Toen maakte ik haar halster vast aan mijn stoelleuning. En zo trok ik Sascha mee, terug de stal in.”

“Wat een belevenis moet dat zijn geweest voor je, Raoul!” zegt Roosje.

“Wil je Sascha aaien, Roosje?”

“Ja, ik durf wel.”

“Kom met je hand naar Sascha toe.”

Roosje komt iets dichterbij Sascha. Dan komt Sascha ook wat dichterbij Roosjes hand. Voorzichtig gaat Roosjes hand naar Sascha's hals.

“Roosje, je kan ook bij haar bruine manen kroelen,” zegt Raoul.

Dan zegt Roosje iets tegen Sascha. “Doet Raoul het goed?” fluistert Roosje in Sascha's oor.

Sascha knikt instemmend. Roosje voelt Sascha's manen kriebelen tegen haar hand.

“Je doet het echt super goed, Roosje! Ik ben trots op je!”

“Ik doe het heel voorzichtig, toch Raoul?”

“Ja zeker!”

Roosje haalt haar hand weg van Sascha's hals. Ze stapt voorzichtig naar Raoul toe en omhelst hem heel stevig.

Roosje kijkt Raoul aan en Raoul vraagt Roosje: “Wil je verkering met mij?”

“Ja!” zegt Roosje opgewekt. Dan omhelst Roosje Raoul opnieuw.

Sascha hinnikt.

Raoul voelt blijdschap door hem heen stromen.

